

200529

Rolnummer
RvV 274 035

Uw kenmerk

Brussel
26 april 2023

Betekening arrest
betreffende

Mijnheer,

Hierbij beteken ik u het arrest betreffende de hierboven vermelde zaak.

Met toepassing van artikel 39/67 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan u een cassatieberoep indienen, voorzien bij artikel 14, §2, van de gecoördineerde wetten op de Raad Van state.

Het verzoekschrift waarbij cassatieberoep wordt ingesteld, moet door uw raadsman, gedagtekend en ondertekend worden ingediend binnen de 30 dagen na de kennisgeving van dit arrest (artikel 3 §§ 1 en 2 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van een cassatieberoep). Tevens wordt uw aandacht gevestigd op de vormvereisten voor het indienen van een verzoekschrift als bepaald in de artikelen 2 – 6 van bovenvermeld besluit.

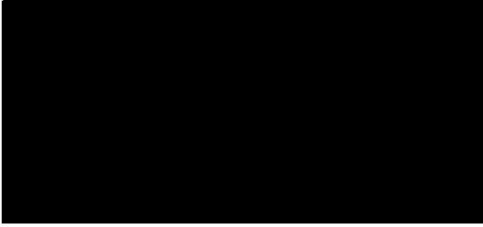
Het beroep moet aangetekend verstuurd worden naar de Raad Van State, Wetenschapsstraat 33, 1040 BRUSSEL of worden ingediend via de elektronische procesvoering (artikelen 39, 40 en 42 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van een cassatieberoep).

Voor meer info voor het indienen van een cassatieberoep kan u terecht op www.raadvanstate.be.

Met hoogachting

Voor de hoofdgriffier

S. VANDEVORST
Toegevoegd griffier

De ministers en de administratieve overheden, wat hen aangaat, zijn gehouden te zorgen voor de uitvoering van deze beschikking. De daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarders zijn gehouden hiertoe hun medewerking te verlenen wat betreft de dwangmiddelen van gemeen recht.

Brussel, 26 april 2023

Voor de hoofdgriffier

S. VANDEVORST
Toegevoegd griffier

Arrest

nr. 287 923 van 21 april 2023
in de zaak RvV 274 035 / XI

In zake:

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2022 met referentienummer 101035.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 9 januari 2007, diende op 10 januari 2007 zijn eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 11 april 2007 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 11 juni 2009, nr. 28 589).

1.2. Op 9 augustus 2012 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 16 augustus 2012 werd dit verzoek niet in overweging genomen.

1.3. Op 10 februari 2014 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 23 april 2014 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname.

1.4. Op 28 januari 2016 diende verzoeker, die zich in een gesloten centrum bevond te Vottem na een controle inzake zwartwerk, een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 17 februari 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname. De Raad vernietigde deze beslissing in beroep (RvV 29 februari 2016, nr. 183 225).

1.5. Op 8 maart 2016 werd verzoekers verzoek in overweging genomen. Op 29 maart 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad vernietigde deze beslissing in beroep (RvV 17 oktober 2016, nr. 176 408).

1.6. Op 13 juli 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad vernietigde deze beslissing in beroep (RvV 24 april 2018, nr. 202 924).

1.7. Op 22 november 2019 weigerde de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep vernietigde de Raad deze beslissing (RvV 8 september 2020, nr. 240 586).

1.8. Op 8 februari 2021 weigerde de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd ingetrokken en de Raad verwierp bijgevolg het beroep tegen deze beslissing (RvV 30 augustus 2021, nr. 259 682).

1.9. Op 14 maart 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 14 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

**Asielaanvraag: 28/01/2016
Overdracht CGVS: 04/02/2016*

In het kader van uw vierde verzoek werd er met u op 24 maart 2016 in het Centrum voor Illegalen te Vottem en op 26 november 2020 op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een persoonlijk onderhoud georganiseerd, respectievelijk van 10.15 uur tot 11.40 uur en van 9.45 uur tot 12.40 uur. U werd telkens bijgestaan door een tolk die de taal Pashtou machtig is. Uw advocaat meester Van den Broeck woonde het persoonlijk onderhoud van 24 maart 2016 volledig en het persoonlijk onderhoud van 26 november 2020 van 9.45 uur tot 12.00 uur bij.

A. Feltenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, in Kandahar geboren te zijn en Pashtoun van origine te zijn. Sedert elf jaar woonde u in de provincie Nangarhar. Uit vrees vervolgd te worden door de broers van uw vader in het kader van grondconflict ontvluchtte u Afghanistan en vroeg u op 10 januari 2007 in België internationale bescherming aan.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) oordeelde dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaarde herkomst uit en verblijf in Kandahar en Nangarhar en bijgevolg evenmin aan de vervolgingsvrees die u in deze regio's opdeed en weigerde u op 11 april 2007 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde in haar arrest van 11 juni 2009 de beoordeling van het CGVS en kende u evenmin een beschermingsstatuut toe.

U diende een nieuw verzoek om internationale bescherming in op 9 augustus 2012. De Dienst Vreemdelingenzaken besloot op 16 augustus 2012 om uw tweede verzoek niet in overweging te nemen.

Een derde maal verklaarde u zich vluchteling op 10 februari 2014, waarbij u uw initiële asielerelaas herhaalde. U voegde eraan toe dat uw neef drie jaar daarvoor vermoord werd en dat u van zijn dood beschuldigd werd. Ter ondersteuning van uw derde verzoek legde u een kopie van een arrestatiebevel uitgevaardigd door het politiecommissariaat van het district Daman, een kopie van een arrestatiebevel

uitgevaardigd door de Taliban, een bij de rechtbank geregistreerde getuigenverklaring omtrent uw identiteit en verblijf in Afghanistan, vier medische attesten en de vertaling van eerder neergelegde krantenartikelen neer. Het CGVS nam op 23 april 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend.

Bij een controle op zwartwerk door de Belgische autoriteiten op 27 januari 2016 werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Vottem (CIV) waar u op 28 januari 2016 een vierde verzoek heeft ingediend. U verwees nogmaals naar de asielmotieven die u eerder heeft ingeroepen en voegde er aan toe dat uw broer in 2014 werd vermoord door leden van uw familie. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar ook u dreigt te worden gedood. Zelf legde u geen documenten neer. Op 10 februari 2016 heeft uw advocaat nog medische attesten met betrekking tot uw mentale problemen naar het CGVS doorgestuurd.

Het CGVS oordeelde op 17 februari 2016 dat uw vierde verzoek om internationale bescherming niet in overweging kon genomen worden. Op 29 februari 2016 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS omdat het CGVS in haar beoordeling dat uw terugleiding naar Afghanistan geen schending vormde van het non-refoulementbeginsel geen onderzoek had gedaan naar de veiligheidssituatie en omstandigheden in Afghanistan en naar uw vestigingsmogelijkheden binnen Afghanistan. Op 8 maart 2016 werd uw huidige verzoek door het CGVS in overweging genomen en op 24 maart 2016 werd u door het CGVS gehoord in het gesloten centrum te Vottem. Tijdens dat gehoor herhaalde u uw vrees op vervolging door uw familieleden omwille van de grondtwist en vertelde u dat u vernam dat uw broer A.(...) S.(...), waarvan u eerder verklaarde dat hij een natuurlijke dood stierf, in werkelijkheid door uw vijanden gedood werd. Tevens voegde u eraan toe dat uw familie van het district Achin naar het district Kama verhuisde omwille van de aanwezigheid van Daesh in Achin. Naast de reeds aangebrachte medische attesten legt u kopieën van een krantenartikel over de dood van uw broer, van een verzoek van uw broer aan de veiligheidsdienst, van het antwoord van de veiligheidsdienst op het verzoek, van een verklaring van uw moeder over uw onwetendheid over de werkelijke omstandigheden van de dood van uw broer, van een foto van uw overleden broer en van een foto van een graf neer.

Op 29 maart 2016 weigerde het CGVS u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 17 oktober 2016 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS. De RvV oordeelde dat het haar aan informatie ontbrak over de veiligheidssituatie in uw land van herkomst teneinde na te gaan of u over een intern vestigingsalternatief beschikt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Op 13 juli 2017 weigerde het CGVS u andermaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wijzend op de vaststellingen en de conclusie van de RvV in haar arrest van 11 juni 2009. Op 24 april 2018 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS omdat het CGVS geen onderzoek had gedaan naar de beschikbaarheid van een intern vestigingsalternatief in het kader van de veiligheidssituatie in geval van uw terugkeer naar Afghanistan zoals gevraagd in het arrest van 17 oktober 2016. Op 6 september 2017 bracht u voor de RvV drie medische attesten aan.

Op 23 juli 2018 maakte uw advocate twee medische attesten, een afspraakbevestiging, een rekening van een psychologisch consult en een overzicht van de door u te nemen medicatie over. Uw advocate voegde eraan toe dat u lijdt aan ernstige psychologische problemen die u invalideren in het dagelijks leven. Door de ernst van deze problemen zal een terugkeer naar Afghanistan een mensonwaardige behandeling uitmaken, zo schrijft uw advocate.

Op 22 november 2019 weigerde het CGVS u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 8 september 2020 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS omdat ze niet kon inzien waarom het CGVS oordeelde dat u als een inwoner van de stad Kabul beschouwd moet worden en erop wijzend dat het CGVS niet tegemoet kwam op het gezag van gewijsde van het arrest van 29 februari 2016 waarin het CGVS belast werd met het onderzoek naar de beschikbaarheid van een intern vestigingsalternatief in uw hoofde.

Op 26 november 2020 werd er een persoonlijk onderhoud georganiseerd om na te gaan of er in uw hoofde een redelijk en veilig internvluchtalternatief in Afghanistan bestaat. Als bijkomende documenten ter staving van uw vierde verzoek legt u een bundel stukken over uw studie- en werkcarrière in België, een brief van uw psychiater, een verslag van een gastroscopie, een verslag van een pneumologisch onderzoek en uw 9bis aanvraag met bijhorende getuigenverklaringen neer.

Na het persoonlijk onderhoud maakte uw advocaat psychologische en medische attesten, een medicatievoorschrift, twee foto's van medicijnendoosjes en drie afspraakbevestigingen over. Op 8 februari 2021 oordeelde het CGVS dat u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus gewaagd moet worden omdat er een redelijk en veilig vestigingsalternatief in uw hoofd aanwezig is. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de RvV. Op 19 augustus 2021 trok het CGVS haar beslissing in omdat er gezien de machtsvername door de Taliban verder onderzoek nodig was om de geldigheid van de genomen beslissing te garanderen. Op 5 januari 2022 voegde uw advocate vier medische attesten aan uw dossier toe. Op 2 maart 2022 stuurde uw advocate opnieuw het psychologisch attest dat ze op 5 januari overmaakte, een samenvatting van de aandoeningen waarvoor u in behandeling bent bij Medikuregem en uw ontslagformulier door.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de neergelegde medische attesten blijkt immers dat u met psychologische problemen kampt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden uw persoonlijke onderhouden door een gespecialiseerde protection officer geleid en werd er bij de behandeling van uw verzoek rekening gehouden met uw psychische aandoening. Hierbij dient er eveneens gewezen te worden op de beoordeling die de RvV in haar arrest van 29 februari 2016 in het kader van uw huidige verzoek hieromtrent maakte: "Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen in het kader van zijn vorige drie asielaanvragen, dat verzoeker over afdoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoeker stelde telkenmale alle vragen begrepen te hebben, de talk goed begrepen te hebben en maakte geen enkele opmerking aangaande het verloop van het gehoor. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoeker tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serieuze en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of die een mogelijke verklaring kunnen zijn waarom verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt waar hij vandaan komt in Afghanistan. Ook uit zijn "schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag" in het kader van huidige asielaanvraag blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn vierde asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen." Wat betreft uw persoonlijke onderhouden van 24 maart 2016 en van 26 november 2020 dient er eveneens op gewezen te worden dat u op geen enkel moment aangeeft dat u omwille van uw mentale problemen niet in staat zou zijn geweest om afdoende verklaringen af te leggen over de asielmotiveer, noch kon uit het verloop van deze onderhouden afgeleid worden dat u dergelijke moeilijkheden kende.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker van internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten.

Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en verzoek om internationale bescherming raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en maakt u aldus het bestaan van dergelijke vrees of risico niet aannemelijk. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Er dient te worden vastgesteld dat u in uw huidige verzoek vasthoudt aan uw beweerde herkomst in Afghanistan. Al tijdens het persoonlijk onderhoud georganiseerd in de fase van inoverwegingname van uw derde verzoek om internationale bescherming werd u herhaaldelijk aangemoedigd om de ware toedracht te kennen te geven omtrent uw verblijfplaatsen en omstandigheden voor uw komst naar België. U werd tijdens dat onderhoud door het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. U werd er op gewezen dat het niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd eveneens beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en levenssituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U volhardde evenwel in de verklaringen, die door het CGVS en de RvV bedrieglijk werden bevonden (CGVS 2/4/2014 p.4). In uw persoonlijk onderhoud van 26 november 2020 maakte u wel een wijziging in uw voorstelling van uw verblijfplaatsen. Zo geeft u aan dat u in de elf of twaalf jaar dat u in Nangarhar woonde tweemaal voor drie of vier jaar naar Pakistan verhuisde. U kwam echter telkens terug naar uw woonplaats in Achin en verbleef ook de laatste twee jaar voor uw vertrek in Achin (CGVS 26/11/2020 p.5). Aldus kunnen deze niet-gestaafde wijzigingen geen nieuw licht laten schijnen op uw tekortschietende verklaringen over Achin. Ook nu kan niet anders dan worden vastgesteld dat u nog steeds geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke herkomst en achtergrond.

De door u in het kader van uw huidig verzoek aangehaalde nieuwe elementen zijn niet van die aard om deze vaststelling te wijzigen. In uw huidig verzoek verklaart u dat A. S., de broer van wie u dacht dat hij een natuurlijke dood stierf, in werkelijkheid door uw vijanden gedood werd (CGVS 24/3/2016 p.3,4). Het CGVS en de RvV oordeelden in uw eerste asielprocedure dat er aan uw asielmotieven geen geloof kon worden gehecht. Dat u in uw huidig verzoek dezelfde asielmotieven herhaalt en bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van uw initiële asielrelaas, kan noch het geloof in uw asielmotieven noch het geloof in uw verklaarde herkomst herstellen. Aangezien het geloof in uw herkomst uit Achin verbonden is aan de herkomst van uw familie in dit district, wordt het geloof in het verblijf van uw familie in Achin en hun verhuis naar Kama eveneens sterk geschaad. Te meer u in uw persoonlijk onderhoud van 28 november 2020 nog een tegenstrijdigheid over de verhuis van uw familie laat optekenen. Toen verklaarde u dat uw familie van Achin naar het district Kot verhuisde en dat ze buiten Achin en Kot nergens anders in Nangarhar verbleven (CGVS 26/11/2020 p.4). Deze verklaring staat haaks op uw eerdere uitspraak dat uw familieleden naar het district Kama verhuisden en doet andermaal afbreuk aan het geloof in uw asielmotieven. Ten overvloede kan er opgemerkt worden dat u bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment van het overlijden van uw broer. In 2014 verklaarde u immers dat uw broer A.S. drie jaar eerder overleed terwijl u nu beweert dat hij pas in 2014 het leven liet (CGVS 24/3/2016 p.3; Verklaring Meervoudige Aanvraag 18/2/2014 punt 12).

De neergelegde stukken over het overlijden van uw broer kunnen evenmin overtuigen. In haar arrest van 17 oktober 2016 stelt de RvV dat deze stukken enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daaraan kan toegevoegd worden dat uit de foto van de overledene niet opgemaakt kan worden dat het daadwerkelijk uw broer betreft, zoals u beweert. Evenmin kunnen er op basis van deze foto conclusies getrokken worden over de omstandigheden waarin de betrokkene om het leven kwam. De brief van uw moeder werd op uw vraag opgesteld om te dienen in uw verzoek om internationale bescherming, zo zegt u (CGVS 24/3/2016 p.4,5). Het gesolliciteerd karakter van dit stuk maakt dat er geen objectieve bewijswaarde aan toegekend kan worden. Het verzoek van uw broer bevat een versie van uw asielrelaas die door uw broer werd opgesteld en derhalve niet kan beschouwd worden als een objectief stuk. Het antwoord van de veiligheidsdienst is een algemene beschrijving van de situatie in de regio zonder dat het een bewijs voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas of herkomst bevat. Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat u enkel kopieën neerlegt, zodat de authenticiteit van de stukken niet nagegaan kan worden.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker. Op basis van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat de aangebrachte stukken het geloof in uw verklaarde asielrelaas of herkomst niet kunnen herstellen.

Wat betreft de medische attesten die u op 10 februari 2016, op 6 december 2017, op 23 juli 2018, op 28 november 2020, op 15 december 2020 en op 4 februari 2021 en 5 januari 2022 en 2 maart 2022 door uw advocate werden neergelegd, dient te worden opgemerkt dat in deze documenten wordt gesteld dat u lijdt aan PTSD, aan een depressie en aan chronische pijnen in uw onderlichaam. Er is sprake van slapeloosheid, sociaal isolement en van het feit dat u zich "verloren" voelt. Tevens blijkt u aan bronchectasie en hoge bloeddruk te lijden. Er moet opgemerkt worden dat dergelijke ziektebeelden niet ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiële bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen, zowel mentale als fysieke, te richten tot de geldende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Een procedure die u volgens uw laatste psychologisch attest met succes aanspande. De in de medische attesten opgenomen informatie omtrent uw identiteit, verblijfplaatsen en asielrelaas zijn bovendien integraal gebaseerd op uw verklaringen, waardoor ze geen bewijswaarde genereren. Uw advocate schreef in haar begeleidende brief van 13 december 2018 dat u omwille van uw psychologische problemen een terugkeer naar Afghanistan een mensonwaardige behandeling ultiemaakt. Hierbij dient erop gewezen te worden dat uw advocate uw kwetsbaarheid omwille van uw psychische problemen reeds aanhaalde in haar verzoekschrift van 21 januari 2016. In haar arrest van 19 februari 2016 weerhield de RvV de argumentatie van uw advocate niet en bevestigde ze bovenstaande beoordeling. Dit arrest geniet gezag van gewijsde. Aangezien de medische attesten die u op 6 december 2017, op 23 juli 2018, op 28 november 2020, op 15 december 2020, op 4 februari 2021 en op 5 januari 2022 overmaakte allen volledig in het verlengde liggen van het ziektebeeld dat de RvV toen beoordeelde kunnen de aanvullende medische attesten deze beoordeling niet wijzigen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u in uw huidige asielaanvraag het geloof in uw voorgehouden herkomst niet kunnen herstellen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Kandahar of in Nangarhar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Blijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de Taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw laatste persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 28 november 2020 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

In haar verzoekschrift van 23 december 2019 werpt uw advocate op dat u elke binding met de Afghaanse cultuur verloren heeft en dat u verwoesterd bent. Als verwoesterde Afghaan meent uw advocate dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging loopt. U herhaaldelijk gevraagd of u problemen vreest omwille van uw verblijf in België verwijst u slechts naar uw problemen met de Taliban zonder enige verwijzing te maken naar een verwoesterd gedachtegoed (CGVS 26/11/2020 p.6). Naast uw initiale problemen met de Taliban gelooft u dat indien u naar Afghanistan terugkeert de Taliban gaan te weten komen dat u jarenlang in het buitenland verbleef en dat ze zouden willen weten wat u in het buitenland deed (CGVS 26/11/2020 p.6).

U weet echter niet hoe de Taliban zouden weten dat u in het buitenland woont noch kan u aangeven waarom de Taliban geïnteresseerd zouden zijn in uw verblijf in het buitenland. Als verklaring voor hun interesse koppelt u terug naar de bedrieglijk bevonden problemen die u met de Taliban zou hebben gekend (CGVS 26/11/2020 p. 6). Aldus slaagt u er niet in aan te tonen dat de Taliban op de hoogte zouden komen van uw verblijf in het buitenland noch dat u hierdoor een gegronde vrees op vervolging zou hebben of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Zelfs als u expliciet gevraagd wordt of u door uw verblijf in België veranderd bent brengt u geen verwestering ter sprake. U geeft slechts aan dat u zich in België veilig voelt en dat u erop vooruit bent gegaan door te werken en te studeren in België (CGVS 26/11/2020 p. 8-9). Gezien uw verklaringen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de overigens blote bewering van uw advocaat dat u gezien uw verblijf buiten Afghanistan verwesterd bent en dat u om deze reden een beschermingsnood zou hebben. De these dat u elke binding met de Afghaanse cultuur verloren heeft wordt bovendien ook volledig onderuitgehaald door de vaststelling dat u als vijftigjarige man op afstand verloofd bent met een vijftiengjarige of zesentwintigjarige vrouw die u nauwelijks lijkt te kennen (CGVS 26/11/2020 p. 4, 8-9). U stemt met deze verloving in omdat "het zo is bij ons" (CGVS 26/11/2020 p. 8-9). Met uw houding toont u aan dat u nog steeds zeer goed ingebed bent in de Afghaanse cultuur.

In haar arrest van 8 september 2020 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS omdat het CGVS geen rekening hield met de vraag van de RvV in haar arrest van 17 oktober 2016 om een onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst teneinde na te gaan of u beschikt over een intern vestigingsalternatief in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Om aan deze onderzoekstaak tegemoet te komen organiseerde het CGVS op 26 november 2020 een persoonlijk onderhoud met u. Hoewel de veiligheidssituatie door de machtsovername door de Taliban dermate wijzigde dat er in Afghanistan actueel voor burgers geen sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals hieronder verder uiteengezet, moet er benadrukt worden dat er aan de vraag van de RvV voldaan werd en er geoordeeld werd dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan ook in de stad Kabul kunt vestigen.

Immers, u verklaart een volwassen man te zijn die als volwassene Afghanistan verliet. In Afghanistan voorzegt u steeds in uw levensonderhoud door het uitbaten van een winkel. Als winkelier nam u actief deel aan het dagelijks leven in Afghanistan en bezit u derhalve een zeer goede kennis van de werking Afghaanse maatschappij, die zich in de Afghaanse hoofdstad weerspiegelt ziet (CGVS 26/11/2020 p. 8). Uw werkervaring als winkelier gaat u daarenboven actief kunnen inzetten bij het zoeken naar werk op de Kabulse arbeidsmarkt. In België heeft u zich bovendien van afwasser opgewerkt tot kok. De laatste twee jaar werkte u voltijds als kok in een Indisch-Pakistaans restaurant, een keuken die sterk aanleunt bij de Afghaanse (CGVS 26/11/2020 p. 8). Daarnaast moet erop gewezen worden dat hoewel u verklaart ongeletterd te zijn de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelde dat uw handtekening weinig verenigbaar is met deze van een persoon die beweert analfabeet te zijn. Daaraan kan toegevoegd worden dat ook de vaststelling dat u uw precieze geboortedatum wel volgens de Westerse kalender maar niet volgens de Afghaanse kalender kent erop wijst dat u hoger geschoold bent dan u wilt toegeven. Bovendien beschikt u in Afghanistan over een sterk familienetwerk dat zich in de provincie Kabul op een boogscheut van de stad Kabul bevindt. U geeft immers aan dat zowel uw zussen als u verloofde in een dorp in het district Chahar Asiab van de provincie Kabul wonen (CGVS 26/11/2020 p. 7, 8, 9). Uw twee schoonbroers werken allebei (CGVS 26/11/2020 p. 8). Daar uw schoonbroers vroeger bij jullie langskwamen en uw zus uw verloving regelde kan er wel degelijk aangenomen worden dat zij u goed gezind zijn en dat u op hen en hun netwerk kan steunen voor uw vestiging in de stad waar zij dichtbij wonen (CGVS 26/11/2020 p. 4, 8). Bijkomend dient hierbij gewezen te worden op de getuigenverklaring die u in uw derde verzoek neerlegde. Hoewel het CGVS destijds oordeelde dat er geen bewijswaarde aan dit stuk kon toegekend worden omwille van het gesolliciteerd karakter en omdat de inhoud van het stuk niet strookte met uw verklaringen, bevestigt dit stuk wel – zeker in het licht van uw huidige verklaringen – dat u over een welwillend netwerk in Chahar Asiab beschikt die bovendien hun weg naar de stad Kabul vindt om u bij te staan. In dit document leggen immers drie inwoners van het district Chahar Asiab van de provincie Kabul voor de rechtbank in de stad Kabul verklaringen af ten voordele van u. Voorts moet er ook gewezen worden op een eigenaardigheid. In het verzoekschrift van 23 december 2019 wordt melding gemaakt van uw terugkeer naar Afghanistan en uw verblijf in de Afghaanse hoofdstad gedurende een maand. Tijdens uw persoonlijk onderhoud van 26 november 2020 ontkent u evenwel in alle talen dat u zou zijn teruggekeerd (CGVS 26/11/2020 p. 6). Tot slot moet er ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan u in uw eigen hoofdstad kan vestigen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandige man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige

contacten en ondersteuning beschikt. Gezien bovenstaande vaststellingen zijn er dan ook geen aanwijzingen voorhanden dat u in de stad Kabul in een situatie zou terecht komen zoals beschreven door uw advocate in haar verzoekschrift van 23 december 2019 aan de hand van algemene rapporten over de situatie van terugkeerders.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelt u dat de taliban u ook in Kabul kunnen vinden (CGVS 28/11/2020 p.7). Zoals eerder werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de Taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de Taliban. Initieel richtte de Taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de Taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende Taliban. In de loop van juni versnelde de Taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de Taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de Taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de Taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de Taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag Talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de Taliban was, werd volgens de Taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://col.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://col.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://col.eusa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de Taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslechoffers.

Waar voor de machtsovername door de Taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de Taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de Taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de Taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De Taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De Taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden.

Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheids situatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Diens aangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In zoverre uw advocate in haar verzoekschrift van 23 december 2019 aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld en hierbij verwijst naar uw verwesterd profiel en uw kwetsbaarheid omdat u psychisch en medisch ziek bent dient opgemerkt te worden dat dit element niet

bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zoals eerder aangehaald kan er immers geen geloof worden gehecht aan de these dat u verwesterd bent en laat u na om aan de hand van deugdelijke documenten aan te tonen dat u daadwerkelijk aan fysieke aandoeningen lijdt waardoor u een dermate verhoogd risico zou lopen op schade omwille van willekeurig geweld dat u voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus 48/4, §2,c in aanmerking komt. U legt immers slechts afspraakbevestigingen, foto's van een medicamentendoosjes, verslagen van de pneumoloog waaruit kan opgemaakt worden dat u lijdt aan bronchiëctasie met een eerder stabiele en gunstige prognose en het verslag van een gastroscopie waaruit geen duidelijke diagnose weerhouden kon worden. Meermaals werd u gevraagd naar de hinderpalen die u ziet voor u vestiging in de stad Kabul maar op geen enkel moment werpt u uw fysieke of psychische situatie op (CGVS 26/11/2020 p.7). Wanneer u expliciet gevraagd wordt of u in uw medische toestand een beletsel ziet voor uw vestiging in Afghanistan oppert u slechts dat u pijn ondervindt aan uw onderbeen bij koud weer (CGVS 26/11/2020 p.7). Hoewel u in België de mogelijkheid had om geopereerd te worden aan uw onderbeen deed u het niet omdat u schrik had (CGVS 26/11/2020 p.7). Er kan derhalve niet aangenomen worden dat de aandoening aan uw been een dermate invloed heeft op uw dagelijks leven. Evenmin ervaart u in uw dagelijks leven wezenlijke problemen omwille van uw mentale aandoeningen. U voelt zich soms slecht en dan plekert u over uw problemen en moet u een slaappil nemen, zo zegt u (CGVS 26/11/2020 p.9). Uit uw verklaring blijkt ook dat uw mentale aandoeningen u niet immobiliseren in het dagelijks leven daar u in staat bent om voltijds te werken en uit de neergelegde brieven blijkt dat u in België een Afghaans netwerk heeft uitgebouwd (CGVS 26/11/2020 p.3). Derhalve moet er besloten worden dat er in uw hoofd geen persoonlijke omstandigheden vastgesteld kunnen worden die uw risico op ernstig schade in het kader van het intern gewapend conflict dusdanig verhogen dat u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend dient te worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS bevestigd noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 80367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 8091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "in artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is; betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://col.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De nog niet besproken stukken, met name uw aanvraag 9bis, de getuigenverklaringen en uw ontslagformulier, hebben geen uitstaans met uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*"Schending van artikel 1, 12° Vreemdelingenwet en artikel 4§1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
Schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM;
Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;
Schending van artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet;
Schending van artikel 48/9 §5 van de Vreemdelingenwet;
Schending van artikel 4, 1ste lid, en artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn;"*

Verzoeker licht toe als volgt:

"1. Met betrekking tot de bijzondere procedurele noden

Verzoeker legde verschillende medische attesten neer om zijn ernstige psychische problematiek aan te tonen.

Volgens verwerende partij kan aangenomen worden dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Verwerende partij stelt vervolgens dat hierbij rekening werd gehouden bij de behandeling van de asielaanvraag.

Het tegenovergestelde is echter waar;

Hij werd voor zijn eerste interview geïnterviewd in het gesloten centrum van Vottem. Op dat moment stond verzoeker helemaal stijf van de zenuwen. Hij sliep niet, at amper en had de ganse tijd vreselijke dagdromen.

Verzoeker werd zeer kort gehoord in het gesloten centrum. Echt ruimte om over zijn psychisch welzijn te praten, werd er niet gegeven.

Ook bij de vraagstelling is volstrekt onzichtbaar hoe met de kwetsbaarheid van verzoeker rekening zou zijn gehouden. Er was zelfs sprake van ongeduld bij de protection officer, wanneer verzoeker wilde nadenken over antwoorden.

Er wordt geen enkel bewijs gevoegd dat de Protection Officer in kwestie een bijzondere opleiding over omgang met kwetsbare personen volgde. Dit blijkt alleszins niet uit het verloop van de gehoren.

De vraag is of dit zelfs mogelijk is, nu de notie van bijzondere procedurele noden nog niet bestond op het moment van het interview in 2016.

In elk geval toont het verloop van het eerste interview aan dat er op geen enkele manier rekening is gehouden met de kwetsbaarheid van verzoeker. Dit is des te meer stultend, nu verzoeker gehoord werd in het gesloten centrum, een situatie die zeer stresserend is, zelfs als men geen psychologische problemen heeft.

Verzoeker verwijst naar het arrest 214 532 van 20.12.2018 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat "normale garanties" niet dezelfde zijn, als deze waarmee rekening moet gehouden worden bij bijzondere procedurele noden:

[citaat voormeld arrest]

In casu is geen enkele bijzondere aandacht gegeven aan de kwetsbaarheid van verzoeker.

Het tweede interview vond plaats op het CGVS, vijf jaar na het eerste interview.

Intussen wacht verzoeker, die volgens de medische attesten dus ernstige psychologische problemen heeft, al zes jaar lang op een beslissing van verwerende partij.

Verwerende partij weet of dient te weten dat deze wachttijd slopend is voor asielzoekers.

Bovendien nam verzoekende partij in deze periode niet minder dan zes negatieve beslissingen. Dit heeft natuurlijk een verwoestende impact op het psychisch welbevinden van verzoeker.

De procedure bij het CGVS was overduidelijk een enorme lijdensweg voor verzoeker, zonder dat daar goede redenen voor waren.

Dit maakt een onmenselijke behandeling uit en een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker verwijst naar het arrest B.A.C. I. Griekenland van het EHRM, waarbij Griekenland werd veroordeeld tot een schending van artikel 8 EVRM (recht op respect voor privé- en familielevens), en het gebrek aan het recht op een effectief rechtsmiddel omdat de Griekse autoriteiten na 12 jaar nog steeds

geen beslissing hadden genomen over de asielaanvraag van een Turkse man waardoor deze in precare omstandigheden moest leven.

In dit dossier oordeelt het EHRM dat Griekenland het recht op respect voor prive- en familielevens heeft geschonden (artikel 8 EVRM) omdat de staat jarenlang geen actie heeft ondernomen in een asielaanvraag, waardoor de betrokkenen in een langdurige precare en onzekere situatie moet leven.

Het EHRM stelde vast dat de schending van artikel 8 EVRM niet voortvloeide uit een verwijdering of uitzettingsbevel, maar uit het feit dat de verzoeker gedurende een lange tijd in een onzekere situatie moest leven.

Dat de situatie van verzoeker omwille van de manier waarop de procedure verliep, zeer onzeker was, blijkt ook uit het feit dat verzoekers verblijfskaart verschillende keren werd ingetrokken, waardoor hij zijn werk en dus ook zijn inkomen verloor. Dit zorgt ultraard voor een zeer ernstige bestaansonzekerheid bij verzoeker.

Al in de zaak M.S.S. t. België en Griekenland leidde het (gebrek aan) opvangomstandigheden in combinatie met de onzekerheid waarin de verzoeker zich bevond, tot een schending van artikel 3 EVRM. De onzekerheid waarin een asielzoeker zich bevindt, is een psychologische last, die men niet mag onderschatten en die in de bovenstaande arresten ook wordt erkend door het EHRM.

Tijdens de vijf jaar procedure moest verzoeker elke keer zijn kaart vernieuwen. De gemeente Anderlecht deed elke keer moeilijk en nam de tijd om de kaart te vernieuwen.

De termijn waarin het dossier is behandeld op zich is al in strijd met het eerbiedigen van de bijzondere procedurele noden van verzoeker.

De onzekerheid heeft de psychologische problemen van verzoeker alleen maar verdiept.

Tenslotte dient er gewezen te worden op de effecten van de corona-pandemie en de maatregelen die naar aanleiding hiervan genomen werden, op de leefsituatie van verzoeker.

Verzoeker is een nieuwkomer in België, met een beperkt netwerk, die leeft van precair werk in de horeca. Zijn werk was weggevalen en daarmee zijn dagritme. Sociaal leven heeft hij al helemaal niet meer. Naar de psycholoog gaan was bijzonder moeilijk gedurende de ganse corona-periode.

De psychologische situatie van mijnheer is er de voorbije tijd helemaal niet op verbeterd. De uitzichtloosheid, eenzaamheid en onzekerheid eisen zijn tol.

Personen in een kwetsbare situatie genieten van specifieke rechten en waarborgen binnen het EUasielacquis ten einde hun procedurele gelijkheid te herstellen.

Zo bepaalt de procedure richtlijn in artikel 24 dat de lidstaat beoordeelt of de verzoeker bijzondere procedurele waarborgen behoeft.

Het doel is dat asielzoekers tijdens de asielprocedure aanspraak kunnen maken op hun rechten en kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

Overweging 29 van de Procedurerichtlijn verduidelijkt dat de nodige voorwaarden tot stand gebracht moeten worden voor hun daadwerkelijke toegang tot procedures en voor het aanvoeren van de elementen ter staving van hun verzoek om internationale bescherming.

Verder voorziet artikel 15 lid 3 van deze richtlijn in een actieve rol voor de protection officer in deze zin dat hij rekening houdt met de persoonlijke en algemene omstandigheden die een rol spelen bij het verzoek, met inbegrip van de kwetsbaarheid van de verzoeker.

Verzoeker wordt al jarenlang gevolgd door een psychiater en een psycholoog. De verwerende partij heeft tijdens het interview de psychologische kwetsbaarheid van verzoeker ook kunnen vaststellen.

Verzoeker is depressief en lijdt aan post traumatisch stress syndroom. Hij neemt slaappillen om rustig te worden, te stoppen met piekeren en om te slapen.

Verzoeker bevond zich in detentie tijdens zijn eerste verhoor, en verwijst naar artikel 48/9 §5 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat in geval het CGVS van oordeel is dat een verzoeker bijzondere procedurele noden heeft, in het bijzonder omwille van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld, die niet verenigbaar zijn met het onderzoek in versnelde of grensprocedure, deze niet langer toegepast wordt.

Nochtans werd hij gehoord en werd een negatieve beslissing (zelfs 6) genomen op grond van dit gehoor. Ook nu wordt nog rekening gehouden met hetgeen in dit gehoor is gezegd.

Verwerende partij stelt dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft, en erkend hiermee de ernstige psychologische problemen die hij heeft.

Bij de geloofwaardigheidstoets wordt hiermee evenwel geen enkele rekening gehouden, noch bij het onderzoek naar een intern beschermingsalternatief.

Verschillende wetenschappelijke studies tonen de negatieve impact van trauma op het geheugen en de mogelijkheid om het asielrelaas naar voor te brengen aan.

Meer in het algemeen vestigt UNHCR in het UNHCR- handboek de aandacht op de specifieke situatie van asielzoekers met mentale of emotionele stoornissen die niet in staat zijn te voldoen aan de eisen van een conventioneel gehoor en waarvoor UNHCR andere onderzoekstechnieken suggereert.

In dat geval dient volgens UNHCR in de eerste plaats een medisch advies bekomen te worden ten einde de Protection Officer in staat te stellen de juiste aanpak te bepalen: "208. The examiner should, in such cases, whenever possible, obtain expert medical advice. The medical report should provide information on the nature and degree of mental illness and should assess the applicant's ability to fulfil the requirements normally expected of an applicant in presenting his case (see paragraph 205 (a) above). The conclusions of the medical report will determine the examiner's further approach."

Ook EASO wijst op de impact van trauma en specifiek PTSS op het geheugen en de moeilijkheid om in dat geval een gestructureerd relaas uitte zetten.

EASO wijst eveneens op het feit dat angst en gebrek aan vertrouwen een impact hebben op de hoeveelheid en kwaliteit aan informatie die de asielzoeker wil of kan verstrekken.

EASO beveelt voorzichtigheid aan bij het maken van een negatief geloofwaardigheidsoordeel op basis van de verklaringen afgelegd door een getraumatiseerde asielzoeker gezien de wetenschappelijke vaststellingen over de impact van trauma op het geheugen.

Er is sprake van een miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel en een beoordelingsfout in het licht van verzoekers "individuele situatie en persoonlijke omstandigheden", zoals bedoeld in artikel 48/6, §5, c), van de vreemdelingenwet.

In haar rapport over bijzondere procedurele noden concludeert NANSEN op basis van de onder "vaststellingen" beschreven gevallen (...) dat het centraal belang van de geloofwaardigheidsbeoordeling een obstakel vormt voor het vaststellen van de kwetsbaarheid van een verzoeker en van mogelijke bijzondere procedurele noden en bijgevolg in fine voor het correct beoordelen van de beschermingsnood. Terwijl de vaststelling hiervan juist voor een aangepaste geloofwaardigheidsbeoordeling zou moeten zorgen.

Het is algemeen aangetoond dat het opgelopen trauma ten gevolge van ondergane vervolgingsdaden ervoor kan zorgen dat de persoon niet in staat is om coherente, gedetailleerde verklaringen af te leggen of om verklaringen af te leggen over een bepaalde gebeurtenis tout court.

Het feit dat met de trauma's van verzoeker en met zijn psychologische problemen geen rekening werd gehouden bij het inhoudelijk onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming, maakt een motiveringsgebrek uit.

De beslissing is niet zorgvuldig genomen en schendt de beginselen van behoorlijk bestuur.

2. Met betrekking tot de medewerking en geloofwaardigheid

Verweerster stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees heeft voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming.

In eerste instantie wordt gezegd dat verzoeker niet voldoende zou meegewerkt hebben.

De vorige asielaanvragen werden afgesloten met een weigeringsbeslissing daar geen geloof kon gehecht worden aan het recent verblijf van verzoeker in Afghanistan.

Verzoeker blijft bij zijn verklaringen dat hij afkomstig is uit Afghanistan.

Hij preciseerde echter wel in zijn persoonlijk onderhoud van 26 november 2020 dat hij in de elf of twaalf jaar dat hij in Nangarhar woonde tweemaal voor drie of vier jaar naar Pakistan verhuisde.

Verzoeker kwam echter telkens terug naar zijn woonplaats in Achin en verbleef ook de laatste twee jaar voor zijn vertrek in Achin.

Het CGVS stelt hierover:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoeker heeft jarenlang in Pakistan verbleven met zijn gezin. Hij is zijn ganse gezin kwijtgeraakt bij een auto-ongeval, zowel zijn vrouw als zijn zontje.

Verzoeker heeft na het ongeval een zeer zware rouwperiode doorgemaakt.

Verzoeker heeft ook nu nog ernstige medische en psychologische problemen.

Hij was immers slachtoffer van een bombardement. Hij lijdt aan chronische pijnen als gevolg van de verwondingen die hij opliep.

Voor zijn zeer ernstige depressie en het Post Traumatisch Stress Syndroom waaraan verzoeker lijdt, is hij al jaren lang in behandeling bij een psycholoog en psychiater. Omwille van de psychische problemen van verzoeker, lijdt hij aan geheugenproblemen en is het zeer moeilijk voor hem om zich te concentreren. Verzoeker heeft zijn uiterste best gedaan om mee te werken met het onderzoek van het CGVS.

Echter werd geen rekening gehouden met zijn psychologische toestand.

Het houdt geen enkele steek te stellen dat verzoeker niet zou meewerken. Verzoeker weet zeer goed dat een verblijf in Iran of Pakistan geen negatieve invloed zal hebben op zijn asioldossier.

Hij heeft geen enkele reden om elementen achter te houden.

Verzoeker wijst op de medewerkingsplicht die ook geldt voor het CGVS, die loyaal dient mee te werken om de waarheid te achterhalen. Wanneer een asielzoeker psychologische problemen heeft, dient daarmee rekening gehouden te worden bij het achterhalen van deze waarheid.

Verwerende partij deed dit niet.

Nochtans stellen de Guidelines van de UNHCR, wat betreft het verhoor van personen met mentale stoornissen, o.m. wat volgt:

[citaat voormelde bron]

In casu is van wat voorafgaat niets geschied.

Er werd geen medisch onderzoek verricht van verzoeker, en de psychologische attesten die motu proprio werden neergelegd door verzoeker werden zonder verklaring van de tafel geveegd.

Er worden geen bijkomende elementen gegeven waaruit zou blijken dat verzoeker niet de waarheid zou spreken over zijn afkomst.

Men verwijst naar de eerste asielaanvraag om te gaan stellen dat verzoeker onduidelijk is over zijn recent verblijf. Ook dit is niet redelijk in het licht van het verloop van de ganse procedure van verzoeker.

Ondanks het feit dat de eerste asielaanvraag van 12 jaar geleden dateert, en de gebruiken bij het CGVS, inclusief de vragen om na te gaan of een Afghaan recent uit Afghanistan afkomstig is, serieus zijn veranderd, wordt aan verzoeker geen enkele bijkomende vraag gesteld over zijn afkomst.

Ook blijkt uit de medische attesten dat verzoeker ernstige psychische problemen heeft, die minstens enige vaagheid en verwarring kunnen verklaren. Hiermee werd geen enkele rekening gehouden in 2007. Nooit werd een vraag opnieuw en meer aangepast gesteld.

Men kan dan ook niet anders dan besluiten dat de ganse beslissing van het CGVS wordt ondergraven door deze manier van werken.

Gelet op de psychische situatie van verzoeker, die hij, juist omwille van deze situatie, niet kenbaar had gemaakt bij het CGVS ten tijde van het eerste interview, werd onterecht besloten dat verzoeker niet geloofwaardig was.

Hoewel de medische stukken duidelijk zijn, wordt het onderzoek niet opnieuw en meer aangepast gevoerd. Hoewel men nu wel stelt dat er bijzondere noden zijn, waarmee men binnen de procedure rekening moet houden, gaat men met het ontbreken ervan in de vorige asielprocedures geen rekening houden.

De stelling dat verzoekers afkomst ongeloofwaardig is, is gebaseerd op een onderzoek dat niet was aangepast aan verzoekers psychische problemen. Men kan deze stelling dan ook niet zonder meer gebruiken om het ganse relaas van verzoeker als ongeloofwaardig af te wijzen.

3. Met betrekking tot het intern vestigingsalternatief

Verzoeker verwijst naar de arresten van Uw Raad van 29 februari 2016, 26 april 2018 in huidige zaak, waarbij de niet inoverwegingname van huidige asielprocedure door het CGVS geen onderzoek heeft gedaan naar de veiligheidssituatie en omstandigheden in Afghanistan en naar de vestigingsmogelijkheden binnen Afghanistan in haar beoordeling en dat een terugleiding naar Afghanistan geen schending vormt van het non-refoulementbeginsel.

Het arrest van 11 september 2020 dat een nieuwe negatieve beslissing in ditzelfde dossier vernietigt, leest als volgt:

[citaat voormeld arrest]

In casu doet men uiteindelijk wel een onderzoek naar een intern vestigingsalternatief in geval van een terugkeer naar Afghanistan in hoofde van verzoeker.

De bestreden beslissing leest hierover als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt.

Dit intern vestigingsalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn.

Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Wanneer uit de eerst stap blijkt dat het intern beschermingsalternatief mogelijk is, quod certe non, omdat het gebied praktisch, duurzaam veilig en juridisch gezien toegankelijk is en geen vervolging zal

plaatsvinden in de zin van het internationale en Europese asielrecht moet worden nagekeken of het beschermingsalternatief ook redelijk is.

Het intern beschermingsalternatief moet binnen het internationale, Europese en nationale recht gekaderd worden.

Het is immers zo dat het intern beschermingsalternatief geen onderdeel uitmaakt van de Vluchtelingendefinitie, maar werd ontwikkeld in de rechtspraak van een aantal staten, en nadien werd opgenomen in het EU-asielrecht.

Hoewel het intern beschermingsalternatief geen onderdeel vormt van het VN-Vluchtelingenverdrag, valt de juridische basis ervoor er wel in terug te vinden.

Ook UNHCR bracht algemene richtlijnen in verband met het INTERN BESCHERMINGSALTERNATIEF uit.

Het concept is ook terug te vinden in Europees- en Belgisch recht.

Overeenkomstig art. 8 van de Kwalificatierichtlijn:

[citaat voormeld artikel]

De vreemdelingenwet omschrijft het intern beschermingsalternatief als volgt:

Art. 48/5 §3.

[citaat voormeld artikel]

Het onderzoek naar een intern beschermingsalternatief pas kan gebeuren wanneer reeds vastgesteld is dat de persoon nood heeft aan een vorm van bescherming.

Het onderzoek naar het Intern beschermingsalternatief is erg belangrijk: de Internationale Juridische gemeenschap heeft immers beslist dat personen die kwalificeren als vluchteling zich in een bijzonder precaire situatie bevinden en moeten opgevangen worden door de leden van de gemeenschap.

Als een onder hen, in deze dus de onderzoekende staat, meent dat hij deze verantwoordelijkheid niet moet opnemen, moet hij pertinent kunnen aantonen waarom de verantwoordelijkheid niet op haar schouders rust en dat de rechten van het kwetsbare individu, de vluchteling, ontegensprekelijk gevrijwaard worden.

Het onderzoek naar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsnood moet dan ook gescheiden worden van het onderzoek naar een intern beschermingsalternatief.

Er bestaat immers een andere toets en een andere bewijslast die gebruikt wordt bij het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming dan bij het onderzoek naar de adequaetheid van de bescherming.

In casu werd het specifieke onderzoek naar het intern beschermingsalternatief, dat specifiek op vraag van Uw Raad wel werd gedaan, niet correct gedaan.

Het onderzoek voldoet niet aan de juridische voorwaarden, die aan zulk onderzoek worden gesteld.

Verzoeker overloopt deze voorwaarden.

De voorwaarden voor de toepassing van het interne beschermingsalternatief

UNHCR ontwikkelde een onderzoek in twee stappen om te bepalen of de bescherming geboden door een intern beschermingsalternatief voldoende is. Deze twee-staps-test werd nadien ook opgenomen in de Kwalificatierichtlijn (art. 8), en is aldus bindend in het Belgische asielrecht.

UNHCR geeft aan dat:

[citaat UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), « Guidelines on International Protection No. 4 » § 6]

Het UNHCR eist dat er een analyse van de situatie op lange termijn gebeurt:

[Ibid.]

Met betrekking tot deze voorwaarde kan men alvast vaststellen dat elk rapport dat over Afghanistan is verschenen met betrekking tot de situatie na de machtsovername van de Taliban,

stelt dat de toekomst in hoge mate onvoorspelbaar is. Het is volstrekt onduidelijk hoe de situatie er voor de Afghansen gaat uitzien binnen een maand, laat staan binnen een jaar. De situatie is in hoge mate volatiel en het is uiterst moeilijk informatie te verkrijgen over wat er gebeurt.

Om deze reden hebben de ons omringende landen negatieve beslissingen in Afgaanse asieldossiers bevrozen.

Het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 geeft ook aan dat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in het land en over de bedoelingen van de Taliban. Het rapport geeft duidelijk aan dat Afghanistan zich in een overgangperiode bevindt en de situatie zeer onstabiel blijft (EASO COI Afghanistan januari 2022, p. 9). Het rapport benadrukt dat het, wegens beperkte onderzoeksmogelijkheden, slechts voorlopige bevindingen bevat over de wijze waarop de Taliban zich hebben gemanifesteerd sinds de machtsovername in Kaboel en dat er verder niet wordt geanalyseerd of deze bevindingen representatief zijn voor de bedoelingen van de leiding van de Taliban, noch voor de toekomst.

Verder geeft het rapport ook aan dat om deze reden de aangetoonde veiligheidsincidenten en - trends niet als een exhaustieve beschrijving van de huidige situatie mogen beschouwd worden.

Een groot aantal internationale en lokale journalisten zijn geëvacueerd of gevlucht en media en journalisten die in Afghanistan actief gebleven zijn, passen zich ondertussen aan de nieuwe werkomstandigheden onder het Taliban-regime aan, waardoor de beschikbaarheid van bronnen ter plaatse en relevant open bronnenmateriaal zeer beperkt is. (Ibid, p.9-10).

In de bestreden beslissing maakt verwerende partij niet de analyse naar de toekomst toe, maar beperkt zich tot de situatie op dit moment, of althans haar interpretatie van de weinige bronnen die er nog zijn.

Om deze reden alleen al, is de bestreden beslissing onjuist, minstens niet afdoende gemotiveerd.

Nadat de regio is geïdentificeerd, kan de twee-stops-test aanvangen. De eerste stap is het onderzoek naar de relevantie van het interne vluchtalternatief. De tweede stap is een onderzoek naar de redelijkheid van het interne vluchtalternatief.

De relevantie van het interne beschermingsalternatief

Eerst moet onderzocht worden of de bescherming in de specifieke regio van het land van herkomst überhaupt mogelijk is. Dit onderzoek valt uiteen in twee delen: ten eerste of de regio bereikbaar is en ten tweede of in deze regio zelf geen risico bestaat op vervolging of ernstige schade.

Het tweede deel van het onderzoek houdt volgens de voorschriften van UNHCR en de tekst van de Kwalificatierichtlijn een duplicaat in van het onderzoek naar de nood aan bescherming: men moet immers nagaan of ook in de regio van het beschermingsalternatief de verzoeker geen risico op vervolging of ernstige schade loopt.

Gezien reeds werd vastgesteld dat de verzoeker een risico op vervolging loopt in een andere regio van het land van herkomst moet bijzonder omzichtig worden omgesprongen met dit onderzoek.

Volgende vragen dienen volgens UNHCR te worden beantwoord:

1) Is de actor van vervolging de staat zelf? Indien hier positief op geantwoord wordt, zal geen enkele regio in het land van herkomst afdoende bescherming kunnen bieden.

2) Is de actor van vervolging een niet-statelijke actor, die actief is in de regio van het interne beschermingsalternatief? Indien hier positief op geantwoord wordt, en indien de staat geen bescherming kan bieden aan de verzoeker, zal in die specifieke regio geen beschermingsalternatief mogelijk zijn.

3) Loopt de verzoeker een risico op vervolging of ernstige schade in de regio van het interne beschermingsalternatief? Indien hier positief op geantwoord wordt, zal in die specifieke regio geen afdoende bescherming geboden kunnen worden.

In casu zijn de antwoorden op de drie vragen problematisch.

De staat als actor van vervolging

Verzoeker verklaart onder meer de Taliban te vrezen. De Taliban heeft de macht overgenomen in Afghanistan en is dus de facto de staat, ook al wordt ze internationaal niet als staat erkend. Het blijft een internationale terroristische organisatie, die op die manier ook is gerepertorieerd door de Europese Unie. Desondanks dient de Taliban als de staat aangezien te worden.

Sinds eind augustus 2021 is de Taliban aan de macht in Afghanistan.

De Taliban werden voorheen beschouwd als het belangrijkste vervolgende orgaan in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet.

Sinds de machtsovername vreest verzoekende partij de Taliban des te meer. Hij verblijft immers al sinds 12 jaar in België. Hij zal aanzien worden als een verwesterd persoon en om deze reden gevaar lopen.

Sinds september 2021 is de situatie in Afghanistan fundamenteel gewijzigd. De Taliban heeft er de macht overgenomen. Dit wijzigt niet alleen de veiligheidssituatie, maar ook de persoonlijke situatie van de verzoeker.

Verzoeker werd echter niet opnieuw gehoord naar aanleiding van de machtsovername van de Taliban. De impact van een nieuwe regering, die mensenrechten niet respecteert, iedereen wantrouwt die uit het Westen komt en de gezondheidszorg destabiliseert, heeft ultiem een invloed op de persoonlijke situatie van verzoeker.

In het EASO COI Afghanistan van januari 2022 wordt ingegaan op de situatie van personen die een verzoek om internationale bescherming in het Westen ingediend hebben en zij die terugkeren vanuit het Westen naar Afghanistan. Daarbij wordt vermeld dat een woordvoerder van de de-factoregering op een vraag van een journalist antwoordde dat terugkeerders uit Oostenrijk tot het Afghaanse grondgebied zullen toegelaten worden, maar dat de zaak daarna aan een rechtbank zal worden voorgelegd om te beslissen hoe verder te gaan. Hierbij was het niet duidelijk of de woordvoerder terugkeerders in het algemeen bedoelde of alleen terugkeerders die in het buitenland misdaden hadden begaan.

Verder valt ook te lezen dat volgens een Afghaanse mensenrechtensdeskundige er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige Taliban-segmenten bestaat over personen die Afghanistan verlaten hebben. Afghanen die zijn vertrokken worden gezien als mensen die geen Islamitische waarden hebben of op de vlucht zijn voor dingen die zij hebben gedaan. (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.58)

De individuele situatie van verzoeker dient in het licht van deze informatie te worden onderzocht.

Verzoeker kan wat dat betreft, verwijzen naar een recent arrest van Uw Raad, van 31 maart 2022, waarin wordt gesteld:

[citaat voormeld arrest]

De actor van vervolging is de staat zelf, zodat geen enkele regio in Afghanistan in aanmerking kan komen als intern beschermingsalternatief.

Aangezien de Taliban na de machtsovername de staat zijn geworden, is bescherming onmogelijk geworden. Er is geen leger of politie meer actief, behalve de terroristische organisatie Taliban.

Hiermee is ook de tweede vraag beantwoord.

Risico op vervolging of ernstige schade

Het antwoord op de derde vraag, namelijk of verzoeker een risico op vervolging of ernstige schade in de regio van het alternatief beschermingsalternatief loopt, is overduidelijk ja.

Verwerende partij erkent dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft, gelet op de ernstige psychologische problemen die hij heeft.

De attesten van de psychiaters, die verzoeker neerlegde, stellen allemaal dat verzoeker zijn behandeling moet voortzetten en dat dit in België dient te gebeuren.

Verzoeker is ernstig depressief, lijdt aan post traumatisch stress syndroom en heeft slaapproblemen.

De psychiater stelt zeer duidelijk dat een terugkeer naar Afghanistan tegenaangewezen is omdat hij een veilige omgeving nodig heeft, en omkaderd moet zijn door hulpverleners en een psychiatrische behandeling moet volgen, naast therapie bij een psycholoog.

Het is tegenstrijdig om deze elementen wel in rekening te nemen voor de procedurele noden, doch niet om na te gaan of er een beschermingsalternatief in het land van herkomst bestaat.

Gelet op het bovenstaande, is Kabul voor verzoeker geen beschermingsalternatief.

De redelijkheid van het beschermingsalternatief

UNHCR ontwierp een omvattende redelijkheidstest die zowel de doeltreffendheid, de niet-lijdelijke aard, als de redelijkheid van het INTERN BESCHERMINGSALTERNATIEF analyseert:

[citaat UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), «Guidelines on International Protection No. 4» § 7]

UNHCR geeft nog aan dat:

[ibid., § 23]

Volgens UNHCR moeten vijf begrippen onderzocht worden:

- 1) De persoonlijke omstandigheden (personal circumstances)
- 2) Het bestaan van eerdere vervolging (the existence of past persecution)
- 3) Veiligheid en bescherming (safety and security)
- 4) Respect voor mensenrechten (respect for human rights)
- 5) Mogelijkheid tot economisch overleven (possibility for economic survival)

Een intern beschermingsalternatief is pas adequaat en afdoende wanneer elk van deze vijf voorwaarden in concreto getoetst wordt aan de specifieke regio en aan de persoonlijke situatie van de persoon waarvan vastgesteld is dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

1) Persoonlijke omstandigheden

Om te beoordelen in welke mate een normaal leven zonder onbillijke lasten mogelijk is in de specifieke regio van het intern beschermingsalternatief moet rekening gehouden worden met de persoonlijke omstandigheden. Zo moeten leeftijd, geslacht, gezondheid, handicap, gezinssituatie, relaties, sociale of andere kwetsbaarheden, etnische, culturele en religieuze overwegingen, professionele achtergrond, taal, opleiding en de psychologische effecten van de vervolging in overweging worden genomen.

[ibid.]

Verzoeker heeft nooit in Kabul gewoond. Hij is er zelfs nooit geweest. Dit wordt niet betwist door verwerende partij, doch met dit element wordt geen rekening gehouden.

Verzoeker heeft ernstige medische en psychiatrische problemen. Hij heeft een behandeling nodig voor deze problemen.

Er wordt echter geen woord gezegd over deze problemen, die nochtans zeer duidelijk zijn geworden, ook tijdens het gehoor met verzoeker.

de situatie van de stad op zijn medische en psychologische problemen, of het een goed idee is om van iemand met een zware depressie en Post Traumatisch Stress Syndroom te vragen om in Kabul te gaan wonen.

Verweerder verwijst naar een arrest van 29 januari 202 (arrest nr. 231 907), waaruit blijkt dat en medische problematiek als persoonlijke omstandigheid in rekening genomen moet worden.

In dit arrest besloot Uw Raad dat een persoon met een gehoorstoornis en symptomen van posttraumatische stressstoornis, persoonlijke omstandigheden betreffen, die kunnen worden aangemerkt als risico verhogende factoren die maken dat iemand kan gekwalificeerd worden als een persoon met een kwetsbaar profiel, waardoor Kabul geen intern beschermingsalternatief kan uitmaken:

[citaat voormeld arrest]

Ook heeft het RvV in een arrest van 3 maart 2020 het CGVS bekritiseerd omdat het geen rekening heeft gehouden met de medische elementen die verzoekster in het kader van de analyse van de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief aanvoert.

In het betrokken dossier had het CGVS deze elementen buiten beschouwing gelaten en de eis verwezen naar de medische regularisatieprocedure (9ter), die door het RvV ongeldig werd verklaard. Dit arrest bevat ook een gedetailleerde analyse van de toestand van het Afghaanse gezondheidszorgsysteem.

Er wordt gesteld dat de zussen van verzoeker in de provincie Kabul wonen, maar men weet dat verzoeker de echtgenoten van de zussen niet kent (zij zijn een keer langsgeweest bij verzoekers ouderlijk huis, vele vele jaren geleden, sindsdien is er geen enkel contact meer). Men weet dat verzoeker geen contact heeft met zijn zussen of diens echtgenoten.

Verzoeker weet niet exact wat het beroep is van zijn schoonbroers, en verwerende partij heeft hierover bijzonder weinig details gevraagd. Zo is onduidelijk of zij (gemakkelijk) in hun levensonderhoud en dat van hun gezin kunnen voorzien. Er is sprake van een winkel, maar het is onduidelijk of de schoonbroer van verzoeker er werkt of de winkel zijn bezit is.

Het is dan ook geenszins aangetoond dat verzoeker bij deze schoonbroers terecht zou kunnen.

Schoonbroers hebben in Afghanistan geen enkele verplichting ten aanzien van een broer van hun echtgenote.

Gelet op het gebrek aan contact en kennis over de situatie, kan absoluut niet geoordeeld worden dat verzoeker bij hen terecht kan en op hun netwerk kan bouwen.

Ook het feit dat verzoeker een dochter heeft en een zieke moeder, die beide op een geheel andere plaats wonen, is een element dat van belang is om de persoonlijke situatie en de redelijkheid van het beschermingsalternatief te beoordelen in hoofde van verzoeker.

Is het redelijk dat verzoeker zich vestigt ver van zijn zieke moeder en zijn dochter, bij zijn schoonbroers die hij niet kent (een maal ontmoet en hij kan zich de ontmoeting amper herinneren)? Het antwoord op deze vraag is uiteraard nee.

In Afghanistan zijn familiebanden en netwerken uitermate belangrijk.

[EASO, "Afghanistan. Key socio-economic indicators. Focus on Kabul City, Mazar-e-Sharif and Herat City. Country of Origin Information Report" van augustus 2020]

Dit blijkt ook uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018:

[citaat voormelde bron]

Volgens UNHCR blijkt bovendien dat 49.3% van de Afghaanse bevolking negatief staat tegenover interne ontheemden en 35.8% tegen terugkerende Afghanen.

Volgens Oxfam:

[citaat <https://www.oxfam.org/en/research/returningfragility-exploring-link-between-conflict-and-returnees-afghanistan>]

Met name wat Kabul betreft;

[citaat EASO, "Afghanistan Security Situation. Country of Origin Information Report" van juni 2019]

En:

[ibid.]

EASO beklemtoont recent in zijn COI rapport van september 2020 het belang van sociale netwerken in Kabul:

[citaat voormelde bron]

Zelfs voor terugkeerders met familiebanden is de situatie moeilijk.

Een studie van OXFAM beschrijft de situatie in een kamp in de Pul-e-Charkhi zone:

[citaat OXFAM, "Returning to fragility. Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan", p. 24]

Verwerende partij kan niet redelijk beweren dat verzoekers schoonbroers een netwerk uitmaken, waarop hij zal kunnen steunen, zodat hij zich in Kabul kan vestigen.

Er is geen enkel contact met de schoonbroers sinds meer dan 20 jaar. Er is ook geen enkele verplichting van de schoonbroers ten opzichte van de familie van hun echtgenotes.

In hoofde van verzoeker zijn er persoonlijke omstandigheden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, verhogen.

Verzoeker heeft immers al lange tijd ernstige psychische problemen. Hij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en aan ernstige depressieve stemmingsstoornis.

Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij onderzocht heeft of de deze gezondheidssituatie een individueel element is dat aanleiding kan geven dat de verzoekende partij bij een hervestiging in de hoofdstad Kabul meer dan andere burgers aldaar het risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, dient erop gewezen te worden dat er een

heuse hongersnood woedt in Afghanistan. Voor het overgrote deel van de bevolking is er geen voedselzekerheid. (cfr. *Infra*)

Verzoeker is reeds meer dan tien jaar in Europa. Hij heeft geen netwerk of familie meer in Afghanistan. Hij heeft bovendien geen geld, waarmee hij eten of onderdak zou kunnen kopen. Er is geen enkel element waaruit blijkt dat hij door de Taliban of derden zou gevoed of gehuisvest kunnen worden. Er is bovendien veel meer werkloosheid sinds de westerse organisaties en bedrijven het land verlaten hebben. Verzoeker zal ongetwijfeld in een situatie van extreme armoede terechtkomen, zonder voedsel, huisvesting of hygiëne. Verwerende partij kan het omgekeerde gezinszins hardmaken en voert hiervoor ook geen enkel element aan.

Indien verwerende partij wenst aan te tonen dat verzoeker, in tegenstelling tot het overgrote deel van de Afghanen wel genoeg te eten zal krijgen, zich wel zal kunnen huisvesten en wel gezondheidszorg zal kunnen vinden, zal zij hier toch argumenten moeten aanvoeren.

Uit de door haarzelf aangebrachte documentatie blijkt immers onomstotelijk dat er een ernstige hongersnood heerst, dat mensen geen werk meer vinden en dat de gezondheidszorg volledig is ingestort.

Verzoeker is geen gezonde man. Hij is een man van 52 jaar oud, die verschillende ernstige gezondheidsproblemen heeft.

De persoonlijke omstandigheden zijn wel bepalend voor de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul.

Derhalve dienen de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van haar hervestiging in de stad Kabul.

Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn.

In de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven wat men dient te verstaan onder persoonlijke omstandigheden: "Ook persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, gezinssituatie en etnische, culturele en sociale banden, kunnen bij deze beoordeling een rol spelen." (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 89).

Dit loopt gelijk met rechtspraak van het EHRM waarbij onder meer elementen zoals godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk werden aangehaald (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, § 568-73).

De gezondheidsproblemen van verzoeker zijn bij verwerende partij gekend. Ook kent men de situatie van de gezondheidszorg in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de Taliban heeft er een enorme braindrain plaatsgevonden, met als gevolg dat heel wat artsen en gezondheidswerkers, zeker zij die met internationale organisaties samenwerkten, het land hebben verlaten.

Er is geen georganiseerde gezondheidszorg meer in Afghanistan.

2) Het bestaan van eerdere vervolging

Indien reeds vaststaat dat personen vervolgd werden, of minstens het risico lopen op ernstige schade in hun land van herkomst moeten de ontheming en potentiële trauma's die hiermee gepaard gaan in rekening gebracht worden bij de beslissing of het wel redelijk is dat personen zouden terugkeren:

[citaat <https://www.who.int/news-room/feature-stories/detail/afghanistan-s-health-system-is-on-the-brink-of-collapse-urgent-action-is-needed>]

Het is van belang om te analyseren of bijstand kan geboden worden aan de eventuele opgelopen mentale gezondheidsproblemen.

Verzoeker heeft ernstige psychische problemen. Hij lijdt aan post traumatisch stress syndroom.

Verzoeker werd bovendien slachtoffer van een bomaanslag, waardoor hij nog steeds last heeft van zijn been.

Er is met de ernstige psychologische kwetsbaarheid van verzoeker, die zoals verwerende partij weet, al jarenlang in behandeling is bij een psychiater en een psycholoog, geen rekening gehouden.

Het intern beschermingsalternatief is dan ook niet redelijk voor verzoeker, aangezien zijn psychologische kwetsbaarheid ervoor zorgt dat een vestiging in Kabul een onmenselijke behandeling uitmaakt.

3) Veiligheid

Een derde factor die dient onderzocht te worden bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern beschermingsalternatief is de veiligheid. Die moet duurzaam en niet illusoir of onvoorspelbaar zijn:

[citaat UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "Guidelines on International Protection No. 4", § 27]

Er moet vastgesteld worden dat verwerende partij een weigeringsbeslissing heeft genomen niettegenstaande dat UNHCR in de meest recente Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan van februari 2022 van oordeel is dat het, omwille van een gebrek aan voldoende informatie, momenteel niet mogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de nood aan internationale bescherming van Afghanen die Afghanistan ontvlucht zijn. Hoewel UNHCR van mening is dat het in veel gevallen wel mogelijk is om, op basis van het profiel van de verzoeker en het tot dusver

beschikbare bewijsmateriaal over de situatie in Afghanistan, een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen, geldt het omgekeerde niet. UNHCR meent dat het momenteel niet mogelijk is om met de vereiste mate van zekerheid vast te stellen dat een Afgaanse asiëlzoeker geen internationale bescherming zou behoeven. Daarom heeft UNHCR de staten dan ook opgeroepen om het nemen van beslissingen inzake asiëldossiers op te schorten in alle gevallen waarin niet kan worden vastgesteld dat de betrokkene nood heeft aan bescherming in de zin van van het Vluchtelingenverdrag. UNHCR stelt dat de opschorting van kracht moet blijven totdat de situatie in Afghanistan is gestabiliseerd en er betrouwbare informatie over de veiligheids- en mensenrechtensituatie beschikbaar is om een volledige beoordeling te kunnen maken van de nood om de vluchtelingenstatus toe te kennen aan individuele verzoekers:

[citaat UNHCR, "Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van februari 2022, p. 5]

UNHCR stelt namelijk vast dat de situatie in Afghanistan sinds de overname van de Taliban in grote mate gekenmerkt is door onzekerheid, willekeur en een ernstig gebrek aan respect voor de rechtsstaat. Gebaseerd op de tot dusver beschikbare rapporten en informatie over wijdverspreide mensenrechtenschendingen, is UNHCR bezorgd dat de recente ontwikkelingen net tot een toename van de behoefte aan internationale bescherming leiden voor mensen die Afghanistan ontvluchten:

[ibid., p. 1-3]

Toch heeft verwerende partij, in weerwil van de oproep van UNHCR om voorzichtig om te springen met het nemen van welgeringsbeslissingen, een welgeringsbeslissing genomen in hoofde van verzoeker en dat slechts een maand na de publicatie van de Guidance Note van UNHCR.

Inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul stelt het CGVS louter dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De beslissing stelt:

[citaat bestreden beslissing]

De motivering van verwerende partij is minstens in rechte onjuist, zoals ook blijkt uit hetgeen Uw Raad besliste in het arrest 259.452 van 20 augustus 2021, waarin wordt gesteld:

[citaat voormeld arrest]

UNHCR stelt met betrekking tot de veiligheidssituatie en de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in haar UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, van februari 2022:

[citaat UNHCR, "Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van februari 2022]

En verder:

[ibid.]

Verwerende partij zou toch op de hoogte moeten zijn van wat de meest prestigieuze internationale vluchtelingenorganisatie stelt met betrekking tot de veiligheidssituatie in het land en mogelijkheid tot een intern vluchtalternatief in Afghanistan, nu de Taliban de macht hebben overgenomen.

Verwerende partij motiveert niet waarom zij een andere mening is toegedaan dan het UNHCR.

Zoals reeds aangegeven is er grote onduidelijkheid over de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Desondanks is wel duidelijk dat er nog steeds strijdende partijen actief zijn. Zo zijn er 400 ISKP strijders, die tegen de Taliban vechten.

De EASO rapport zegt ook:

[citaat EASO, "Country of Origin Information report – Afghanistan Country-Focus" p. 59]

De beschikbare rapporten, inclusief degene die door de verwerende partij (foutief) worden geciteerd, geven duidelijk aan dat er nog steeds heel veel geweld is, ook in Kaboel, en dat gevechten tussen verschillende strijdende groepen in verschillende regio's dagelijkse kost zijn.

Het internationaal conflict moge dan beëindigd zijn met de overgave van Afghanistan aan de NAVO, het binnenlands conflict blijft in volle hevigheid doorwoeden.

Kaboel is niet veilig voor verzoeker als intern vestigingsalternatief.

4) Respect voor mensenrechten

Er moet ook nagekeken worden of de fundamentele mensenrechten kunnen worden gegarandeerd in de regio van het intern vestigingsalternatief:

[citaat UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "Guidelines on International Protection No. 4", § 28]

Sinds de machtsovername van de Taliban, is er geen enkele rechtszekerheid meer, laat staan dat mensenrechten er worden gerespecteerd. De Sharia is de nationale wetgeving, al is nog volstrekt onduidelijk hoe die zal worden uitgevoerd.

Zonder enig functioneel rechtssysteem, kan men onmogelijk stellen dat mensenrechten worden gerespecteerd.

Human Rights Watch stelt:

[citaat <https://www.hrw.org/world-report/2022/country-chapters/afghanistan>]

Gelet op de medische problemen van verzoeker, zal hier dieper verder ingegaan worden op het recht op gezondheidszorg.

Met betrekking tot de medische problemen, wijst verzoeker nog op het probleem van luchtverontreiniging in Kabul.

Verzoeker legde medische attesten neer, waaruit blijkt dat hij ernstige longproblemen heeft.

Verzoeker lijdt aan bronchiëctasieën, met kistes in de luchtwegen.

Bronchiëctasieën zijn beschadigde luchtwegen die verwijd en vervormd zijn met dikke wanden.

Bronchiëctasieën zijn meestal blijvend van aard en kunnen verergeren gedurende de tijd. Het is een chronische longziekte.

Als gevolg van de veranderingen in de luchtwegen blijft sputum in de longen achter waar bacteriën zich kunnen gaan vermenigvuldigen. Hierdoor kunnen terugkerende infecties makkelijk ontstaan.

Voor mensen met gevoelige longen is Kabul zeer gevaarlijk. De luchtverontreiniging in de hoofdstad is zo erg, dat er meer mensen aan sterven dan aan de burgeroorlog.

Verzoeker lijdt aan een chronische longziekte, waardoor hij zeer gevoelig is voor luchtverontreiniging.

De verwerende partij heeft geen enkel onderzoek verricht naar de mogelijkheid om met deze ziekte te leven in Kabul. Zijn er behandelmogelijkheden, is de luchtvervuiling gevaarlijk? Dit alles krijgt niet de minste aandacht.

Door de ernstige luchtverontreiniging in Kabul zal zijn aandoening verslechteren, waardoor hij steeds slechter zal kunnen ademen en zal overlijden.

Bovendien is de gezondheidszorg in Afghanistan in zulke slechte staat, dat het vrijwel zeker is dat verzoeker geen behandeling zal kunnen krijgen voor zijn longaandoening.

De toestand van de gezondheidszorg in Afghanistan is uiterst zorgelijk.

Al voor het instorten van de economie en de machtsovername van de Taliban, toen er nog internationale hulpverlening beschikbaar was in Afghanistan, was er al een groot probleem wat betreft psychische gezondheidszorg:

[citaat EASO, "Afghanistan - Key socio-economic indicators. Focus on Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City" van augustus 2020, p. 55]

Specifiek wat Kabul betreft in verband met de toegang tot de mentale gezondheidszorg, stelt EASO het volgende:

[Ibid., p. 53]

Ook Asylos omschrijft in haar hoofdbevindingen in het onderzoeksrapport van juli 2020 de beperkte toegang tot de mentale gezondheidszorg in Kabul.

Vooral in de situaties waar personen kampen met depressie of angststoornissen wordt er weinig begrip getoond:

[ASYLOS - RESEARCH FOR ASYLUM: "Afghanistan: Psychiatric Treatment" van juli 2020, p. 6]

Ook Afghanistan wordt getroffen door de sanitaire crisis, COVID-19, wat de toegang tot zorg nog veel meer beperkt.

In landen, zoals Afghanistan, waar een dodelijk conflict reeds enkele jaren aansleept is toegang tot de gezondheidszorg 'sowieso al zeer onzeker en ingeperkt:

[citaat United Nations Assistance Mission in Afghanistan, "Midyear Update on the protection of civilians in armed conflict 1 January - 30 June 2020", p. 18]

Gelet op het bovenstaande is het vrijwel zeker dat verzoeker geen verzorging zal krijgen, voor zijn medische problemen, noch voor zijn psychologische problemen.

De luchtverontreiniging in Kabul is zo zwaar, dat daar wonen voor verzoeker, die ernstige longproblemen heeft en hiervoor in behandeling is bij een pneumoloog, ernstige gezondheidsschade zal toebrengen.

Verzoekers ernstige psychologische problemen, die wel erkend worden door verwerende partij in het kader van de bijzondere psychologische noden, worden in het kader van het onderzoek naar het Intern beschermingsalternatief, niet in rekening genomen.

Dat op zich maakt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Wanneer men wel rekening houdt met de medische en psychologische problemen van verzoeker, kan men niet anders dan vaststellen dat een vestiging in Kabul voor verzoeker een onmenselijke behandeling zou uitmaken, aangezien het zijn gezondheid en psychologisch welzijn ernstig in gevaar zal brengen. Dat maakt dat het vestigingsalternatief voor verzoeker niet redelijk is.

5) Mogelijkheid tot economisch overleven

Tenslotte, moet het onderzoek naar een beschermingsalternatief ook rekening houden met de socio-economische situatie van de regio:

[citaat UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "Guidelines on International Protection No. 4", § 29-30]

Afghanistan kent momenteel een ongekennde hongersnood. In een persbericht van 11 januari 2022 riep de VN om ter hulp te komen van Afghanistan. De helft van de bevolking – ongeveer 23 miljoen mensen – heeft niet voldoende te eten. 8.7 miljoen mensen riskeren zelfs te sterven van de honger.

Een ondervraging door de WFP (World Food Program) wijst erop dat slechts 2% van de Afghaanse bevolking voldoende te eten heeft. 50 Een op twee kinderen onder de vijf jaar is ondervoed en riskeert te sterven als er niet snel hulp komt.

In zijn laatste verslag voorspelt het WFP dat 8,7 miljoen Afghanen tegen maart 2022 te kampen zullen hebben met een kritieke voedselonzekerheid in IPC-fase 4 of een noodsituatie op voedselgebied. Bovendien, als de situatie niet wordt aangepakt, is de prognose kritiek. Het WFP heeft aangekondigd dat de situatie zal worden opgewaardeerd tot IPC-fase 5, het rampniveau dat de Afghaanse bevolking in het hele land in een staat van hongersnood zou storten, met talrijke doden tot gevolg.

Deze humanitaire crisis is de afgelopen jaren alleen maar toegenomen. Het aantal mensen dat levensreddende humanitaire hulp nodig heeft, is de afgelopen drie jaar bijna verviervoudigd.

Afghanistan heeft het grootste aantal mensen ter wereld dat in noodsituaties niet over voedsel kan beschikken en dit aantal is het afgelopen jaar aanzienlijk gestegen. De Corona-pandemie, de toename van via (vervuild) water overgebrachte ziekten, hardnekkige poliovirusstammen en het verlies van financiële middelen om de nationale gezondheidsinfrastructuur draaiende te houden, zijn allemaal factoren die het gezondheidsstelsel in Afghanistan ondermijnen.

De Afghaanse bevolking, die al zo'n 40 jaar in oorlog is, wordt geconfronteerd met een situatie van armoede en exponentiele economische achteruitgang.

De machtsovername door de Taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven. De Verenigde Staten hebben de reserves van bijna 10 miljard dollar van de Afghaanse centrale bank bevroren en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben hun hulp opgeschort. De vroegere donorlanden willen geen zaken doen met de Taliban-regering, die door geen enkel land wordt erkend, en de Taliban weigeren concessies te doen, vooral op het gebied van de rechten van de vrouw, die de impasse zouden helpen doorbreken.

Momenteel is Afghanistan niet in staat het hoofd te bieden aan de droogte, omdat het niet beschikt over de infrastructuur om het gebrek aan regen te compenseren en omdat de internationale financiële hulp is opgeschort, de deviezenreserves van het land zijn bevroren en er een einde is gekomen aan de humanitaire hulp; dit alles is een rechtstreeks gevolg van de weigering van de Taliban om hun internationale verplichtingen na te komen.

In deze context persen de Taliban bovendien voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpen hen te voeden.

Conclusie

Gelet op de aanbevelingen van het UNHCR is een terugkeer naar Afghanistan op dit moment niet mogelijk. Een vestigingsalternatief houdt in dat iemand terugkeert naar een regio die hij of zij niet kent, zodat hogere standaarden voor veiligheid en redelijkheid gelden. A priori is een vestigingsalternatief dus niet mogelijk.

Volgens UNHCR zou 97 % van de Afghaanse bevolking onder de armoedegrens zinken tegen midden 2022.

Van terugkeer kan dan ook geen sprake zijn, volgens het Hoog-commissariaat:

[citaat UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van februari 2022]

Het land wordt geregeerd door een brutaal schrikbewind, dat wet noch gebod respecteert:

[citaat UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van februari 2022]

Lijfstraffen, de doodstraf en totale willekeur kunnen van iedereen een slachtoffer maken.

Op dit moment is nog niet duidelijk op welke schaal dit de bevolking kan raken, zodat UNHCR dan ook adviseert om voorlopig geen negatieve beslissingen te nemen:

[ibid.]

Kabul is geen intern beschermingsalternatief voor verzoeker, aangezien het er onveilig is en verzoekers medische en psychologische problemen ertoe leiden dat hij daar ernstige schade zal lijden. Bovendien is het vestigingsalternatief niet redelijk, gelet op het lang verblijf van verzoeker in het westen, dat hem in gevaar brengt, het feit dat hij nooit in de stad is geweest en er niemand kent, gelet op zijn ernstige medische en psychologische problemen en op de veiligheidssituatie in Kabul.

Tenslotte wijst verzoeker erop dat hij meer dan ooit lijdt onder zijn situatie. Dat het lange wachten en het onbegrijpelijk verloop van zijn procedure, waarbij zijn verblijfsrecht verschillende keren onterecht werd ingetrokken en hij intussen aan de zeede negatieve beslissing is in hetzelfde dossier, zijn depressie verdiept heeft.

Verzoeker wijst opnieuw op het feit dat hij waldegelijk ongeletterd is, en de redenering van verwerende partij over het tegendeel wel erg vergezocht is. Bij de procedure voor de RVV twee negatieve beslissingen geleden, werd een inschrijving 'in tempore non suspecto' in een analfabetiseringscursus gevoegd. Verwerende partij hield geen rekening met dit document, en behoudt haar bizarre redenering over de scholing van verzoeker. Wat de relevantie daarvan ook moge wezen.

Verder verwijst men naar een document dat men eerder als 'geheel ongeloofwaardig' verklaarde om hierop te gaan baseren dat verzoeker over een 'welwillend netwerk' in Chahar Asiab zou beschikken. Dat het document niet geloofwaardig was, werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat dit element kracht van gewijsde heeft.

Verzoeker kent zijn schoonbroers niet. Hij was nooit in Chahar Asiab. Hij heeft sinds hun huwelijk geen contact meer met zijn zussen. Er is geen netwerk in Chahar Asiab, waarop verzoeker kan bouwen.

Verzoeker keerde nooit terug naar Afghanistan. Dit is materiele vergissing in het verzoekschrift van de RVV. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker terugkeerde naar Afghanistan."

2.1.1. In een aanvullende nota van 24 maart 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- het EUAA rapport "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 23 september 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022.

De commissaris-generaal actualiseert zijn evaluatie van de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigt zijn standpunt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt. *In fine* van de nota licht de commissaris-generaal toe als volgt:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of Individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022) kan niet worden afgeleid dat het louter gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Viak na de machtsovername door de Taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de Taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De Taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de Taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De Taliban riep daarnaast meermalen op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan.

Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerd verwestert, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In het geval van verzoeker worden geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsergels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Waar een schending van het EVRM wordt aangevoerd, dient verder te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert aan dat hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten omwille van een grondconflict tussen zijn vader en zijn ooms. Zijn eerste verzoek om internationale bescherming van 10 januari 2007 werd afgesloten bij 's Raads arrest nummer 28 589 van 11 juni 2009, waarin werd vastgesteld dat verzoekers afkomst uit de Afghaanse provincie Nangarhar niet aannemelijk is en dat geen geloof kan worden gehecht aan het door hem Ingeroepen asielrelaas. In het kader van zijn tweede asielaanvraag van 9 augustus 2012 werd beslist tot weigering van Inoverwegingname van de asielaanvraag. Verzoekers derde verzoek om internationale bescherming van 10 februari 2014, waarbij hij eraan toevoegde dat zijn neef drie jaar eerder werd vermoord en dat hij van deze moord werd beschuldigd, werd afgesloten door de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van Inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 23 april 2014. Verzoeker diende ook hiertegen geen beroep in, zodat ook deze beslissing definitief is geworden.

Op 28 januari 2016 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in, waarbij hij volhardde in het asielrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden in de eerdere procedures en eraan toevoegde dat zijn broer in 2014 werd vermoord door zijn familieleden. Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen de argumentatie dat deze aangehaalde redenen voor zijn vlucht uit Afghanistan niet aannemelijk wordt geacht. De Raad kan hieruit slechts afleiden dat dit relaas terecht als ongeloofwaardig werd beoordeeld.

Waar verzoeker verwijst naar zijn verblijf in het Westen en stelt dat hij als verwesterd gepercipieerd zal worden bij terugkeer naar Afghanistan, oordeelt de Raad, na tezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-Talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het blijven van geboden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De Taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de Taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de Taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen die Afghanistan verlieten betreft, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekommen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of Individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidamedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of Individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of Individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het louter feit dat deze personen het land hadden verlieten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorpronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of Individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of Individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan; evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28

Juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu wijst de Raad erop dat verzoeker in januari 2007 België is binnengekomen en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ondertussen verblijft hij meer dan zestien jaar in België. De Raad brengt in herinnering dat het louter verblijf in een Westers land niet volstaat opdat een vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenwel kan niet worden voorbijgegaan aan verzoekers bijzondere kwetsbaarheid. Verzoeker legde immers in het kader van zijn huidige verzoek medische attesten neer waaruit blijkt dat hij lijdt aan ernstige psychologische problemen, chronische pijnklachten en een longziekte. Hoewel de commissaris-generaal er terecht op wijst dat de psychologische problemen vermeld in deze attesten in het verlengde liggen van het ziektebeeld dat de Raad in haar arrest van 29 februari 2018 reeds heeft beoordeeld, blijkt uit dit arrest dat verzoekers medische opvolging niet wordt betwist, enkel dat deze attesten geen sluitend bewijs vormen van de door hem aangehaalde beweerde vervolgingsfelten. Ook in het arrest van 17 oktober 2016 wordt dit standpunt bevestigd. Verzoeker kan *in casu* worden bijgetreden dat, volgens de medische attesten, hij lijdt aan ernstige psychologische problemen, te meer verzoeker sinds hij werd opgesloten in het gesloten centrum te Vottem in 2016 niet minder dan zes beslissingen heeft ontvangen van de commissaris-generaal die vijf maal aanleiding hebben gegeven tot een beroepsprocedure bij de Raad. Telkens belandde de zaak terug bij het Commissariaat-generaal. Voor zijn depressie en post traumatisch stress syndroom waaraan verzoeker lijdt, is hij al vele jaren, ononderbroken in behandeling bij een psycholoog en psychiater. Bijgevolg is de Raad van mening dat met het geheel van deze medische aandoeningen die door de commissaris-generaal in wezen niet worden betwist, cumulatief beoordeeld met het feit dat verzoeker al meer dan zestien jaar in België woont, alsook afgewogen in het licht van de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime en de beschikbare algemene landeninformatie, voldoende ernstige risicobepalende omstandigheden voorhanden zijn om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan aan te nemen.

Deze aan verzoekers zaak specifiek toebehorende omstandigheden, kunnen ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om te worden geïseerd.

In zijn geval kan er echter geen verband gelegd worden tussen de gevreesde vervolging en een (toegeschreven) politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker voert of toont evenmin een andere *nexus* aan met een vervolgingsgrond.

Hoewel uit de EUAA "Guidance" nota inzake Afghanistan blijkt dat de regio van herkomst een risicobepalende factor kan zijn, sluit dit niet uit dat in bepaalde gevallen het gebrek aan een duidelijk zicht op de regio van herkomst en levensomstandigheden niet opweegt tegen andere risicobepalende factoren die in een individueel geval aanwezig kunnen zijn, *quod in casu*.

Er kan geen abstractie worden gemaakt van elementen eigen aan verzoeker, zoals hierboven beschreven. Gelet op zijn blootstelling aan de Belgische samenleving, die eveneens blijkt uit de bundel stukken die hij heeft neergelegd over zijn verblijf in België, cumulatief met de hierboven vermelde elementen eigen aan verzoeker, acht de Raad het risico reëel dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en geïseerd zal worden.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA "Country Guidance" van januari 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "Country Guidance" concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

Gelet op het voormelde toont verzoeker aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

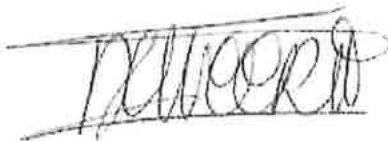
wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP